

En la mort d'un jove

Romà Casanova, bisbe de Vic

Sempre la mort d'una persona ens dol; encara més, quan aquesta es produeix en circumstàncies tràgiques; i quan s'esdevé en una persona jove, el dolor és més i més gran. Faig aquesta reflexió perquè un jovenet de quinze anys ha mort de manera violenta en la matinada d'un dia de festa. Enfront d'aquest fet no podem restar indiferents, pensant que això pot succeir i que sempre toca a uns altres. La mort d'un jove com a conseqüència d'una violència ens ha de colpir i ens ha de fer pensar a tots. Faig aquesta reflexió en primera persona, amb el desig que també altres puguin fer-ho, perquè aquesta mort ens qüestiona a tota la societat. Aquest fet és realment un fracàs nostre, tant de l'Església com de tota la col·lectivitat.

S'oblida massa sovint la persona humana amb els seus anhels i desitjos, amb les seves pors i les seves ferides...

Aviat farà vint anys que vaig iniciar el meu ministeri com a bisbe de la diòcesi de Vic. Aquest noi, de quinze anys, ha viscut plenament en el temps del meu ministeri. I el meu penar en el cor em fa preguntar si he fet el possible perquè ell i el seu agressor hagin pogut escoltar l'anunci de l'Evangeli, per a descobrir el sentit ple de la vida que brolla de Jesús. També com a societat ens hem de qüestionar com eduquem les noves generacions. Els preparem per a un món tecnològic i de la informació, oblidant la recerca profunda del sentit de la vida. S'oblida massa sovint la persona humana amb els seus anhels i desitjos, amb les seves pors i les seves ferides, amb les seves possibilitats de futur i les seves rèmores del passat. Cada infant i jove és únic i irrepetible, i vol sempre ser acollit i estimat en la seva realitat; al mateix temps, vol sentir la mà amiga que l'ajudi a avançar amb la comprensió i l'exigència de la misericòrdia.

I, tanmateix, continua brillant l'esperança, malgrat que siguem conscients que les nostres forces són molt limitades davant el misteri del mal, que es disfressa de moltes maneres. Una esperança que té el seu fonament en un Déu que ha abraçat el dolor de la creu i ha vençut el mal amb l'Amor, que és la resposta a tota situació, abraçant també tot allò que fem i deixem de fer. I sé que, fent concreta aquesta resposta d'amor, hi ha persones, educadors que són amics, germans, «pares» i «mares», de molts infants i joves que afanyosament cerquen el sentit de la seva vida. El treball que es fa amb ells parla de la grandesa de la humanitat. Aquesta tasca evangèlica de l'Església, més enllà dels nostres pecats d'acció o omissió, així com dels fets que no podem comprendre, omple d'esperança el sense-sentit d'una mort tràgica com aquesta, perquè creiem que hi ha Algú que és l'Amor que no mor mai. A les seves mans ens abandonem davant el misteri de la mort d'un jove.

